

[Søg POV](#)[Om POV](#)[Støt POV](#)

POINT OF VIEW INTERNATIONAL

[Nyhed - Tilmeld dig POV's Ugebrev her](#)

Claus Ankersen ▾

[Støt skribentens arbejde her](#) ➔16/08-2018 | [f](#) [t](#) [in](#)

Klovn i nye klæder

ANMELDELSE – ‘Klovn – Tilbage til hverdagen’ er et tåkrummende gensyn med store dele af det persongalleri, der i tidens løb er blevet folkeeje, skriver Claus Ankersen. Serien rammer igen den protestantiske etik, og middelklassekultur lige på kornet, og dens leg med grænserne mellem fiktion og virkelighed er stadig interessant.

Jaja, det er sidst på ugen, og jo... det første afsnit af den nye sæson af *Klovn – Tilbage til hverdagen* blev sendt i mandags. Og hvad så? Enten fik du set første afsnit i mandags, eller også får du det at set efter at have læst betragtningerne her. Måske får du set det en anden gang, man ved aldrig. Sådan er det med serier, og med ikoner. Man kan nok undfly dem, men næppe for evigt. Lidt ligesom den der forkætrede hverdag.

For selv om Frank Hvam og Casper Christensen tidligere har fået skyld for [at planke pæne dele af serien fra en lignende amerikansk autofiktiv komedieserie](#), så ændrer det ikke en tøddel. Om man kan lide det eller ej, er Klovn – og seriens figurer for længst blevet folkeeje på Dirch Passer-niveau.

Som en gammel elsker, vækket af dvale, frydede jeg mig ved at ækles over Mias passivt-aggressive sammensnerpethed, og for hundredesyttende gang spørge mig selv, om hun virkelig ER sådan i virkeligheden

Og Dirch Passer-niveau det siger ikke så lidt, kære læser. For når man er på Dirch Passer-niveau betyder det nemlig på den ene side både at folk automatklapper allerede inden tæppet går, fordi alle i publikum bare ved at det er sjovt, og på den anden side betyder Dirch Passer-syndromet at man som performer er under et enormt pres for hele tiden at skulle leve op til sig selv.

Sådan er det også for Klovn, som jeg egentlig slet ikke skulle have anmeldt, og overhovedet ikke set. Allermest fordi jeg i almindelighed ikke længere ser fjernsyn. Jeg fik tjansen af en POV kollega, som mente han kendte de to hovedpersoner lidt for godt, til at kunne anmelde. Jeg skulle lige til at skrive, at jeg jo også kender dem. Men det gør jeg jo ikke. Jeg kender dem, som jeg kender de fleste øvrige *celebrities* som optræder i serien, fra TV.

Men altså, jeg sagde ja til at anmelde, og jeg fik mine links til de tre første afsnit, ligesom alle de andre anmeldere. Og jeg så *Klovn*. Og Dirch Passer-effekten ramte mig lige i nakken.

Mellem fiktion og virkelighed

For jeg synes ikke det var det mindste morsomt. Tværtimod. Det var helt forkert. Frank havde anlagt fuldskæg, og Mia var blevet gammel. De havde på en eller anden måde fået to store børn. Og så gik det ellers over stok og sten, uden at imponere mig synderligt. På klassisk klovnsk. Eller klassisk dansk, kunne man næsten sige.

Foto: Jes Larsen TV2

De følgende dage, gik jeg og tænkte på min reaktion og kom frem til at der måtte en forventningsafstemning til. Det er trods alt ikke helt rimeligt at straffe folk for at have været morsomme, sidste gang man så dem.

Og så så jeg første afsnit – og de to andre – en gang til. Fuck, det var sjovt. Det var meget sjovere. Måske ikke helt oppe blandt de allerbedste *Klovn*-episoder, men helt klart tindrende i al genkendelighedens frydefulde identifikation og markørdans.

I hvert eneste af de tre nye afsnit, må jeg igen og igen vende mig fysisk væk fra skærmen, fordi pinlighed, skamfuldhed, etikettebrud og forfærdelige frygteligheder af den slags kulturelle og psykosociale tabu-overskridelser konstant ruller ud i stuen. Fordi det er for tåkrummende til at jeg kan rumme det. Fordi det rammer direkte i mit danske frikadellehjerte

For der er et eller andet over serien og figurerne som rammer vores – og i hvert fald min humor, protestantiske etik, og middelklassekultur lige på kornet. Som en

gammel elsker, vækket af dvale, frydede jeg mig ved at ækles over Mias passivt-aggressive sammensnerpethed, og for hundredesyttende gang spørge mig selv, om hun virkelig ER sådan i virkeligheden. Den diktion og den mund. Surhedernes surhed. Alle krænkelers urmoder. Sand opium for folket.

Møder man simulakra, figur eller menneske. Uh, den slags kan jeg bruge lang tid på at fordybe mig i. Og det gælder ikke bare Mia, men i den grad også Frank, Casper og de forbipasserende 'kendt fra TV-kendisser' serien sætter i spil. Er Frank virkelig sådan en klovn? Er Casper virkelig sådan et dumt svin? Denne leg med det autofiktive er i mine øjne en af seriens absolutte styrker. Fordi det udføres så elegant at man næsten ikke registrerer det. Som når Erik Clausen, i et af denne nye sæsons første afsnit, ligger på hospice, og jeg to dage senere kan læse at samme Clausen aflyser alle arrangementer resten af året på grund af sygdom. Det er måske ikke profetisk, men skaberne af serien har fingrene på pulsen. Så meget må man give dem.

Rammer direkte i det danske frikadellehjerte

Åh ja. Mia hader Franks nye fuldskæg og han tænder af på hendes grå hår. Så der er dømt slukket lys, når de putter, hygger og nusser, Frank og Mia-style. Og allerede hér er man jo ved at vende vrangen ud på sig selv som seer, fordi det er så forkeeeeert og så ææææækelt. Og henne i den fine herreekviperung, er finmand Casper – som i parentes virkelig mere og mere ligner den ægte finmand han så hårdt arbejder på at blive i serien – og måske i den virkelige verden – ved at få sat kiler i bukserne, så hans nye superstjerne-kæreste, Aqua-Lene (Sorry, Lene Nystrøm. Det hedder du altså nu) ikke tror han har lagt sig ud og går fra ham.

En genial og selvironisk kommentar til det uomtvistelige faktum at 'eliten' i stadig større grad synes at tilstræbe straffefange-tyndhed som skønhedsideal.

Mia skal have et klaver, fordi Casper og Aqua-Lene kommer til middag, og det skal Frank købe fra et Islamisk trossamfund, som han forsøger at snyde ved at spille konvertit. Det går også så fint, at han klarer at købe klaveret til dobbelt pris, men så til gengæld senere får kureret sit hold i ryggen under en bede-session, da han er i færd med at levere klaveret tilbage efter en fiasko af en parmiddag med Casper og Aqua-Lene, hvor grå hår og kiler kommer på bordet og skiller de to venner for aftenen.

For der er et eller andet over serien og figurerne som rammer vores – og i hvert fald min humor, protestantiske etik, og middelklassekultur lige på kornet

Med superstjernen Lene Nystrøms (Okay, Lene, jeg skal nok) entré er det blevet tydeligt at begge de to venner er eftertrykkeligt under tøflen i deres parforhold. Men det vigtigste er at være med i det gode selskab, at rykke fra middelklasse til overklasse. Som det meste af vores hjemlige – og mest selvudnævnte – elite gælder det for Casper om at tilhøre den globale elite. Og med den velbeslåede Aqua Lene er Casper nu, med egne ord, også kendt i Indien. Imens stræber Frank efter Caspers godkendelse og at komme med i andedammens gode selskab. Garvede *Klovn*-seere, vil ane, hvorledes begge de herrers projekter kommer til at udvikle sig fremover.

Men sjovt er det sgu. I hvert eneste af de tre nye afsnit, må jeg igen og igen vende mig fysisk væk fra skærmen, fordi pinlighed, skamfuldhed, etikettebrud og forfærdelige frygteligheder af den slags kulturelle og psykosociale tabu-overskridelser konstant ruller ud i stuen. Fordi det er for tåkrummende til at jeg kan rumme det. Fordi det rammer direkte i mit danske frikadellehjerte. På den måde markerer starten af seriens nye sæson, stor og vigtig kunst på von Trier niveau. Det kan godt være afsenderen er et svin. Men hold kæft, hvor det svider.

Klovn er sjovt, fordi serien og dens figurer rammer os på kornet som samfund og som folk. Klovn spejler sig i os, og vi spejler os i Klovn. Og klovns nye klæder, viser sig heldigvis at være ligeså usynlige som de gamle. Da Frank dropper fuldskægget og Mia farver håret i slutningen af første episode, så sænker kluklatterens ro sig over klovneseerens sind. Alt er ved det gamle. Også i seriens nye sæson. Heldigvis.

Klovn – tilbage til hverdagen skal have fem POV stjerner.

Topbillede: Per Arnesen TV2

Kategorier

Featured

Kultur og Medier

Tags: [Klovn](#)

POINT of VIEW International er et uafhængigt medie og en platform for selvstændige skribenter.

Vi arbejder ud fra en overbevisning om væsentligheden af fri og gratis adgang til god journalistik, analyse og debat. Derfor har POV ingen betalingsmur, ligesom vi heller ikke finansieres med banner- eller pop-up-reklamer.

Derfor er vi også afhængig af læsernes støtte.

Selv små beløb gør en stor forskel, både for POV og for skribenterne.

Du kan hjælpe os ved at abonnere på POV med et fast støttebeløb via PayPal eller en enkelt donation via MobilePay.

Støt POV med MobilePay

Støt POV's arbejde med en flad tyver (eller mere) og et enkelt klik på logoet nedenfor eller via nummeret her: [MobilePay93 85 05 85](https://www.mobilepay.dk/93850585)

Støt POV som abonnent

Nedenfor kan du vælge at støtte POV med et fast, månedligt beløb på 20, 100 eller 1000 kr. via PayPal. Aftalen kan til enhver tid opsiges med øjeblikkelig virkning.

Donations-niveau

Glad bruger : 20.00 DKK pr. måned ▼

Tilmeld

Ønsker du at støtte den skribent, der har skrevet ovenstående, så klik på hjertet til højre ud for skribentens foto og navn – i toppen af siden.

POV WEEKEND – UGBREV HVER FREDAG MORGEN

Husk også at tilmelde dig ugebrev POV WEEKEND. Tilmelding kan ske her, hvorefter du fremover vil modtage ugebrevet hver fredag. Det er naturligvis gratis.

[Nyhed – Tilmeld dig POV's Ugebrev her](#)

